

ster med, tvivler jeg meget om, at de vil gaa den Vej. Jeg antager, at de nok vil finde deres Baas herinde. Men en saadan Særstilling vilde jo under alle Omstændigheder ikke kunne vare længe; det kan i hvert Fald ikke være ønskeligt, at den varer længe. Det maa jo forudsættes, at Sønderjyderne slutter sig saa nær sammen med os som muligt, at Grænsen virkelig forsvinder, og de bliver en Del af det øvrige Danmark, og i saa Fald vil de ogsaa hurtigt finde, at de ikke kan danne en særlig sønderjysk Gruppe. At Sønderjyderne til Brug for en saadan sønderjysk Gruppe rent midlertidig skulde ønske at sætte et af de Medlemmer ud — af hvilket Parti det nu maatte blive —, som det gamle Landsting ønskede at bevare, for at faa en Mand ind i Stedet, det vil jeg ikke tro om Sønderjyderne.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Fremme og velvillig Behandling. Vi faar jo se, hvad der kan komme ud af det, og jeg vil udtale Forventning om, at vi maa kunne komme til det samme Resultat, som vi kom til i 1915: at vi faar de Forandringer i Grundloven, som alle Partier kan enes om. At gaa en anden Vej vil efter min Mening være meget uheldigt, idet det vil kunne frembringe en Forstyrrelse i Befolkningen og en Forstyrrelse ved det nødvendige Bekræftelsesvalg, som kan blive skæbnesvanger for hele Sagen.

Piper: Det var i Aaret 1913, at man første Gang fremsatte Regeringsforslag om Ændring af Grundloven. Nogle Aar forud for den Tid var der fra det radikale Partis Side fremsat Forslag, der væsentligt var beregnede som Agitationsforslag, men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, at ogsaa i disse Forslag var Valgretsaldere sat til 25 Aar, og det maa derigennem være dokumenteret, at det radikale Partis Opfattelse var, at Valgretsaldere til Folketinget skulde være 25 Aar. Da Regeringsforslaget om Grundlovsændringen blev fremsat i 1913, var det Venstres Forslag, og det blev modtaget med Tilslutning baade fra det radikale Parti og af Socialdemokraterne. Det indeholdt Forslag om 25 Aars Valgretsaldere til Folketinget, og den fulde Tilslutning, det fik fra de to Oppositionspartier paa den Tid, viser ogsaa, at man der var ganske enig i, at Valgretsaldere til Folketinget skulde være 25 Aar. Der hengik to Aar med Forhandlinger om Grundloven, inden man naaede til det Resultat, som er stadfæstet ved Grundloven af 1915. Der

var i det Tidsrum baade Valg til Folketinget og Valg til Landstinget. Under de Forhandlinger, der førtes, blev der i høj Grad lagt Vægt paa, at der kunde opnaas Enighed indenfor alle Partier om den Grundlov, der skulde vedtages, saaledes at man kunde staa samlet om den. Dette opnaaedes ogsaa. Krigen greb forstyrrende ind i Udvalgsforhandlingerne, hvad allerede den ærede Ordfører for Venstre (Jørgen Pedersen) har omtalt, idet den bevirkede, at Forhandlingerne trak noget i Langdrag. Men ved de private Samtaler, der paa et vist Tidspunkt blev optaget paa Initiativ fra vort Partis Side i Begyndelsen af Aaret 1915, lykkedes det at komme til Enighed, først med Ministeriets Medlemmer, og da de Resultater, der var opnaaede gennem disse Samtaler, blev forelagt for Partierne, vandt de Tilslutning fra alle Sider.

Det er os sikkert alle i frisk Minde — det er jo ikke saa længe siden, alt dette passerede —, med hvilken overordentlig Varme og Begejstring det opnaaede Resultat blev modtaget. Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse læse nogle Linier op af Folketingstidenden. Ved første Behandling af Forslag til Danmarks Riges Grundlov den 22. April 1915 sluttede Statsministeren sin Tale med følgende: „I den nye Grundlov har denne Fortid og hele det danske Folks parlamentariske Historie bundfældet sig og givet sig Udtryk, vi har alle Del i den, vi har alle arbejdet paa dens Indhold og Gennemførelse. Den bringer igen til Gyldighed det Folkets Selvstyre, som Juni-Grundlovens Mænd først kaldte frem, den omgærder det med de Bestemmelser, som Kampen for at bevare det viste var nødvendige. Den er et naturligt Udtryk for den Lighed, der er det ejendommelige Træk i det danske Samfunds Sammensætning. Dens Aand er Juni-Grundlovens Aand, Fastholdelsen af Folkets politiske Frihed og Selvbestemmelsesret.“

Endvidere udtalte Ordføreren for det radikale Parti ved tredje Behandling af Forslag til Danmarks Riges Grundlov den 23. April: „Det er med Glæde, at jeg paa mit Partis Vegne anbefaler den nye Grundlov til Vedtagelse, og ikke mindst glædeligt forekommer det mig at være, at alle Partier er med til at gennemføre den. Jeg tror, at det vil have den allerstørste Betydning for det Arbejde, som i Fremtiden skal gøres paa det Grundlag, som lægges her. Heri er jeg saa fuldt ud enig med de to Talere, der allerede har talt;